

Słowo Życia – sierpień 2026

do druku: ([pdf - v. czarno-biały](#)) i ([pdf - v. z kolorowym logo](#))[dzieci \(gen4\)](#)

Te i inne wersje Słów Życia (m.in. wersja MP3, PP i dla młodzieży) znajdują się na stronie: slowozycia.net

„Wielbi dusza moja Pana” (Łk 1, 46).

W pierwszym rozdziale swojej Ewangelii Łukasz zapisał jedyną w Nowym Testamencie historię, której bohaterkami są dwie kobiety – Maryja i Elżbieta.

Elżbieta mieszkała w miejscowości położonej niedaleko Jerozolimy, około 150 km od Nazaretu. Maryja, zaraz po zwiastowaniu anioła, została Matką Jezusa (Łk 1, 26–38), wyrusza w tę daleką drogę. Nie znamy szczegółów jej podróży; wiemy jedynie, że udała się pośpiesznie w góry. Dlaczego jednak wybrała się aż tam?

Maryja idzie, aby dzielić swoją radość z tą, która – podobnie jak ona – otrzymała od Boga obietnicę oczekiwania na dziecko. Pragnie tak być przy Elżbiecie i pomaga jej w ostatnich miesiącach ciąży. Jest to historia dwóch kobiet i dwie historie macierzyństwa po ludzku niemożliwego. Kto lepiej niż Maryja mógł zrozumieć Elżbietę i dzielić z nią to niezwykłe doświadczenie? Z tego spotkania rodzi się pieśń Magnificat.

„Wielbi dusza moja Pana”.

„Słowa Maryi są wyrazem wielkiej miłości i niezwykle żywej radości. Wyjaśnij, dlaczego jej dusza i całe życie wznoszą się ku Bogu. Ona nie mówi: «Uwielbiam Boga», lecz: «Wielbi dusza moja Pana», jakby chciała powiedzieć: całe moje życie i wszystkie moje zmysły są przeniknięte i podtrzymywane przez miłość Boga (...)» – pisał Marcin Luter w swoim komentarzu do Magnificat w roku 1520.

Czasownik „wielbi”, dosłownie: „głosi wielkość” wyraża radość płynącą z odkrycia, że Bóg jest większy, niż można to sobie wyobrazić. Tej radości towarzyszą głęboka pokora oraz szczere poczucie wdziaczności i dziękczynienie.

Jak podkreśla Ermes Ronchi, *„Magnificat jest Ewangelią Maryi, Jej Dobrą Nowiną, która dociera do wszystkich pokoleń”*. Dziewczyna z Nazaretu dziesięć razy powtarza: *„To On uczynił...”* [1] – niczym nowy Dekalog, nowe dziesięć przykazań, które odwracają logikę tego świata.

Rodzi się więc pytanie, czy w naszym codziennym życiu i modlitwach jest miejsce na podziw i

zduwienie nad tym, co Bóg uczyni? i co nadal czyni? Bez otwarcia się na Boga niespodzianki, bez zduwienia wiara staje się nudną litanią, która powoli gaśnie i staje się nawykiem, nawykiem społecznym.^[2]

„Wielbi dusza moja Pana”.

Pieśń Maryi nie jest jedynie osobistą modlitwą uwielbienia. Jest także prorockim hymnem pochwalnym, głęboko zakorzenionym w Piśmie Świętym^[3], który ukazuje kierunek historii zgodny z zamysłem Boga. Wielbi Go, oznacza opowiedzenie się po stronie ubogich i małych oraz wierzy, że wiat może i powinien się zmienić.

Słowa tego hymnu zapraszają nas do dostrzegania zbawczego dzieła Boga w historii – zarówno naszej osobistej, jak i wspólnotowej – [zaczynając] od doświadczenia kaźdego z nas a? po dzieje całej ludzkości, od chwili obecnej a? po nowe niebo i nową ziemię, którym początek daje społeczna rewolucja Ewangelii.

„Wielbi dusza moja Pana”.

Te słowa zachcają również nas, aby z własnego Życia uczynić żywy hymn uwielbienia, by kaźdego dnia dostrzegać „wielkie rzeczy”, które Bóg czyni, i – dośczając nasz głos do głosu Maryi – głosić, że Bóg jest wierny, że Jego miłosierdzie trwa z pokolenia na pokolenie, a Jego królestwo sprawiedliwości i miłości już urzeczywistnia się pośród nas.

Chiara Lubich dostrzegała ten rewolucyjny wymiar pieśni Maryi, gdy pisała do młodych: „Przeczytaj *Magnificat*, a znajdziesz w nim pierwszą i najpotężniejszą stronę chrześcijańskiej nauki społecznej. Kto i kiedy zrealizuje ją w pełni?”.^[4]

To pytanie pozostaje otwarte i stawia wyzwanie kaźdemu z nas. Dzieło Boga nie powinno pozostawać zamknięte jedynie w głębi serca, lecz powinno przejawiać się w naszych relacjach, w życiu społecznym oraz w historii kolejnych pokoleń.

Oprac.: Patrizia Mazzola i Zespół Słów Życia

[1] Ermes Ronchi, *Magnificat, una finestra aperta sul futuro*, „Avvenire”, 12 sierpnia 2021 r. (Przekład red.)

[2] Por. Papież Franciszek, *Anioł Pański*, 4 lipca 2021 r. (Przekład red.)

[3] Por. Gérard Rossé, *Ewangelia Łukasza*, Città Nuova, 1992, s.69.

[4] Detti Gen, *Città Nuova*, Rzym 1969, s.57 (Wyd. 4. 1974).

Tagi